



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: JUDr. R. G.**, zastoupena JUDr. Tomášem Pohlem, advokátem, se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2005, č. j. 4 Cad 37/2005 - 24,

**takto:**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

### **Odůvodnění:**

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 16. 5. 2005 byla žádost žalobkyně o poskytnutí příplatku k starobnímu důchodu zamítnuta s odůvodněním, že podmínky uvedené v § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. nebyly za dobu od 1. 8. 1961 do 21. 1. 1962 u žalobkyně splněny, protože trestný čin podvracení republiky podle § 79a trestního zákona z roku 1950 je sice uveden v § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb., ale odsuzující rozsudek byl zrušen z podnětu žalobkyně, nikoliv na základě podané stížnosti porušení zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 12. 2005, č. j. 4 Cad 37/2005 - 24, tak, že žalobu zamítl a účastníkům nepřiznal náhradu nákladů řízení. Městský soud v souladu se stanoviskem žalované vyšel z toho, že je nutno vycházet ze znění nařízení vlády č. 622/2004 Sb. a nelze v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto nařízení rozšiřovat okruh osob, kterým náleží příplatek

k důchodu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, dospěl městský soud k závěru, že žalovaná při rozhodování o žádosti žalobkyně postupovala v souladu s nařízením vlády.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nelze rozšiřovat okruh osob, kterým náleží příplatek k důchodu. Nedomnívá se totiž, že by v daném případě mělo být postupováno pouze na základě gramatického znění právního předpisu nižší právní síly. Poukazuje na to, že je nesporné, že byla perzekuována komunistickým režimem, neboť byla ve vazbě, která se později ukázala jako nezákonná. Soud tedy měl vycházet nejen z gramatického znění právního předpisu nižší právní síly, ale měl vykládat konkrétní případ stěžovatelky v širších souvislostech. Stěžovatelka má za to, že prioritní je její poškození nezákonným postupem v době, kdy na území tohoto státu vládl komunistický režim. Pokud v předpisu nižší právní síly nebyl zohledněn konkrétní případ stěžovatelky, který dozajista není ojedinělý, není možné zamítnout její nároky pouhým odkazem na gramatické znění tohoto právního předpisu, ale je třeba právní postavení stěžovatelky hodnotit na základě přirozeného práva zejména z hlediska Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka se tedy cítí poškozena uvedeným postupem městského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se zdůvodněním napadeného rozsudku. Dále uvedla, které podmínky musí žadatel pro přiznání příplatku k důchodu splňovat a poukázala na to, že nařízení vlády č. 405/2005 Sb., které novelizuje nařízení vlády č. 622/2004 Sb., rozšiřuje okruh oprávněných osob i na ty, které splní podmínky státního občanství České republiky, pobírají starobní nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění a byly nezákonně zbaveny osobní svobody a byly rehabilitovány podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Z toho vyplývá, že pokud by stěžovatelka dosáhla soudního rozhodnutí, které by podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. konstatovalo její účast na soudní rehabilitaci, vznikl by jí podle článku II. nařízení vlády č. 405/2005 Sb. nárok na přiznání příplatku k důchodu. Vzhledem k tomu, že v současné době stěžovatelka nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Mezi účastníky je nepochybné, že stěžovatelka byla odsouzena a vykonala pro trestný čin podvracení republiky podle § 79a trestního zákona z roku 1950, který je uveden v § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb., vazbu v době od 1. 8. 1961 do 25. 1. 1962. Stěžovatelka byla odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 10. 1961, sp. zn. 1 T 10/61, který byl k odvolání stěžovatelky zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 1969, sp. zn. 4 To 4/69, a stěžovatelka byla zproštěna obžaloby podle § 259 odst. 3 trestního řádu z důvodů uvedených v § 226 písm. b) trestního řádu.

Odsuzující rozsudek týkající se stěžovatelky byl sice k jejímu odvolání Nejvyšším soudem zrušen, městský soud však správně vyšel z toho, že stěžovatelce nelze přiznat, příspěvek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., pokud stěžovatelka nebyla rehabilitována podle zákona č. 82/1968 Sb., zákona č. 119/1990 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb., nebo jejich odsouzení pro trestný čin bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona anebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Rovněž Nejvyšší správní soud považuje za správný závěr městského soudu, že nelze v rozporu s podmínkami stanovenými v nařízení vlády č. 622/2004 Sb. rozšiřovat okruh osob, kterým náleží příspěvek k důchodu. Pokud nařízení vlády nepočítá s tím, že by měly být zohledněny případy, kdy dojde ke zrušení trestního rozsudku cestou řádného odvolání k soudu vyššího stupně (tak jako v případě stěžovatelky), nelze stěžovatelce uplatněný nárok přiznat na základě přirozeného práva, jak se toho stěžovatelka domáhá.

Nejvyšší správní soud tedy po posouzení námitek uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze. Z těchto důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl  
předseda senátu